

Kapitola 1
ELEANOR

Otec chce nové zajatce z nepřátelských řad a konečně uznal, že jsem dost dobrá, abych mohla jet na výpravu s ním. V boji a krutosti mě trénoval už od malička, ale teprve teď, ve svých devateinácti letech, můžu předvést, co ve mně doopravdy je.

Jedeme jenom tři, otec, bratr a já. Je mi jasné, že příčinou téhle cesty není čistě snaha zaplnit náš žalář dalšími muži ze sousedního království, přestože je to jistý bonus. Účelem téhle cesty je přezkoušet mě. Otec se chce přesvědčit, že si neudělá ostudu, pokud mě připustí ke zkoušce.

Opovrživě ohrnu ret. Jako bych ho snad někdy zklamala. Já nikdy nemůžu selhat. Stejně jako otec i bratr jsem ocelová, což je vlastně totéž co neporazitelná. Vládnu darem, který mi umožňuje působit utrpení a mít z toho požitek.

Zkouška, která mě čeká, se v našem království koná každý rok. Představuje jedinou možnost, jak se stát plnohodnotným členem armády.

Ne snad, že bych se já, královská dcera, chtěla stát obyčejným vojákem. Mám vyšší cíle. Prozatím důstojnická hodnost, později... Kdo ví? Otcí i následníkovi trůnu se může stát cokoliv. Při tom pomýšlení se mi po tváři rozlije úsměv.

Teď se ale musím soustředit na přítomnost. Rozhlédnu se okolo sebe. Jedeme už dva dny a jsme blízko nepřátelských hranic. Jen při představě toho, co už brzy přijde, se mě zmocňuje vzrušení.

Nedokážu ani popsat, jak se na to těším. Poprvé mám možnost získat vlastní zajatce, už se nebudu muset učit na cizích. Dnes konečně dostanu příležitost někomu skutečně ublížit. Chci vidět strach v očích nepřátel.

Možná... možná mi otec dovolí vzít si celé jejich budoucí utrpení na starost. Jen co na to pomyslím, přivírají se mi oči blahem. Nikdo by mi nestál za zády. S vězni bych si mohla dělat úplně cokoliv. Jenom já bych poslouchala jejich křik. Svůj dar bych používala dle libosti a ten sladký pocit si vychutnávala třeba každý den.

Ano, ta šance tu existuje. Můj výcvik je u konce, lámání zajatců by mohla být, řekněme, závěrečná práce. Už teď mi v hlavě víří nápady, co všechno bych jim udělala. Ale pouhé představy jsou naprosto neuspokojující.

Miluju dar oceli, tu schopnost rozsévat bolest, tu možnost cítit nepopsatelné potěšení, kdykoliv vidím někoho trpět, tu moc, kterou mi propůjčuje nad lidmi. Pohrdám všemi, kteří cítí. Soucit, láska, milosrdenství. Fuj. Náhražky požitku pro slabochy. Každý ocelový je těchto pocitů dokonale zbaven. Nejsem schopna ničeho takového. A dělá mě to lepší. Silnější. Dokonalou.

Už jako malá jsem si užívala, když jsem někomu ubližovala. A že jsem to dělala v hojně míře. Ani to nutně nemuseli být lidé, i když lidská bolest je nejsladší. Člověk umí tak hezky křičet a prosit...

Právě proto je pro mě tahle výprava důležitá. Když budu dobrá, a já budu, získám pro sebe pravidelný přísun utrpení na dlouhou dobu. Uvidím, jak se vězni mění, jak se lámou. Jak z nich vyprchává touha žít. Přeměním tu touhu ve své potěšení, a potom, až z nich vyždímám, co půjde, zabiju je.

Otcův signál mě vytrhne z myšlenek. Vjždíme do lesa, kterým vede hranice království. Koně brzy zanecháme na mýtině a dál postupujeme po svých. Vzrušení mi koluje v žilách. Moje chvíle se blíží.

Kus od nás je malá pevnůstka s nevelkou posádkou. Měli bychom ji bez potíží přemoc. Plán je jednoduchý – otec a bratr půjdou přede mnou a vylákají obránce ven. Nepojmou podezření, běžný nájezd by podnikla větší skupina než dva lidé.